

förstå hwarannan ganska wäl. Jag beundrar Eder finhet, och Herr Ståthållarens lyckliga upfinning; men om han eller Ni ej äga andre nåt, at, på min enfalds bekostnad, upfiska inbillade skäl emot de bågge olycklige fångarne, så kan jag försäkra at Eder illistighet kommer at likna Poliehinels, och at deffas oskuld, lysande och klar, skall likwäl sinna ofwarpå det haf af bedrägligheter, hwaruti Ni på alt sätt sökt at störta den. Ni kan wäl uträtta, (och jag twiflar ej derpå) at Vincent Mori och Peter Pasquini för alltid blifwa olycklige, emedan det beklageligen, som oftast, är redelige människors lott; men Ni skall aldrig kunna göra dem til twänne brottlige, det skall den rättwisa Guden aldrig

en friwillig rörelse från mitt samwete blef just det, som borde föranslåta mig, at swara honom, och deltaga uti hans swåra belågenhet, en orsak, som wäckte min affky. Jag kunde ej fördraga tankan at en sådan skäl som han skulle predika om trohet och hemlighet i en sak der intetdera behöfdes, utan endast rättwisa om den stod at sinna, och medlidande i fall det kunde hoppas uti detta fångelsens afgrunder. Huru slutades då historien om dessa breswen? Jo den slutades på det sättet, at jag ej wille emottaga bresbåraren, som utgaf sig för Serolas bror, hwilket Gud wet om det war sant. Huru det än förhöll sig, frågade jag så litet efter denne bresbårare, at jag af innersta hjerta bad honom gå för = = = Jag hade ej heller orsak at ångra denna min hårdhet och ohöflighet: ty, då jag befalte en af mitt folk, at hemligen följa honom, fick jag några ögnablick derefter weta, at sedan denna hederliga karlen gjort flere omwågar, gick han sluteligen in i Farnesiska palatset, och efter någre ord med portwaktaren steg han trappan uppföre. Och hwad skulle han wäl göra der? Förmodeligen berättat för Herr Ramette sit ärendes fruktlöshet. — Om mitt omdöme häruti är förhastadt, är jag nögd med Guds straff på mitt yttersta, emedan jag beslutit at aldrig bigta mig deröfwer. Men ifrån denna fruktan är jag befriad, emedan jag wet at denne mannen varit hos nämnde Herr Ramette två gånger om dagen, under sit wistande i Rom, hwilket warat ifrån den ena postens ankomst til den andras afresa. Jag kan ännu tillägga, at då han samma dag om eftermiddagen helt lyckligen blef drucken, undslapp honom det, at Herr Ståthållaren sielf hade skickat honom til Rom med de omnämnde breswen. Men oaktadt skälmar ej oftare tala sanning, än när de äro dyckne, wil jag likwäl ej begagna mig af detta ordspråk, utan håller mig blott wid saken, hwilken är säkrare än alla ord.